

RECHTBANK
van
EERSTE AANLEG
te
BRUSSEL

Griffie nr.

Parket nr. BR 66.62.100698/93
 O.R. : /
 Ref. griffie :

Tijdens de openbare terechtzitting van 20 januari 2011 heeft de 60^e Kamer van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel rechtsprekend in correctionele zaken, het volgende vonnis gewezen :

In de zaak van:

De Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur voor het grondgebied van de provincie _____ in naam van het Vlaams Gewest, met kantoor te _____

- eiser tot herstel –

Met als raadsman, Mr. _____ advocaat te _____

Tegen :

1. _____, feestzaaluitbater, geboren te _____ op _____
 wonende te _____

- eerste gedaagde -

Die verschijnt en wordt bijgestaan door Mr. _____ advocaat te _____

2. _____ helpster, geboren te _____ op _____
 wonende te _____

- tweede gedaagde –

Die wordt vertegenwoordigd door Mr. _____ advocaat te _____

Beiden gedaagd ten einde uitspraak te horen doen over de vordering tot herstel van de plaats in de vorige staat met betrekking tot het perceel gelegen te _____ ten kadaster gekend onder (natuurgebied), ingevolge de vonnissen van 19 september 2003 en 25 september 2008

In aanwezigheid van :

De heer procureur des Konings, in naam van zijn ambt,

Omtrent de procedure

Gezien de stukken van het dossier ;

Gezien de herstellvordering van de Gemachtigde Ambtenaar voor de Provincie Vlaams-Brabant bij het Openbaar Ministerie ingediend op 13 september 1993;

Gezien de aangepaste herstellvordering d.d. 3 september 1999

Gezien het vonnis van de correctionele rechtbank te Brussel, 52^e kamer d.d. 21 juni 2002 ten einde de dagvaarding te laten overschrijven op het hypotheekkantoor;

Gezien het vonnis van de correctionele rechtbank te Brussel, 52^e kamer d.d. 19 september 2003 waarbij _____ en strafrechtelijk werden veroordeeld en waarbij de behandeling van de herstellvordering werd opgeschort tot na de definitieve afhandeling van de administratief rechtelijke procedure voor de Raad van State;

Gezien de rechtstreekse dagvaarding van de eiser tot herstel d.d. 14 oktober 2005 tot afhandeling van de herstellvordering;

Gezien de overschrijving van deze dagvaarding op het zevende hypotheekkantoor te _____ onder refertenummer _____

Gezien het vonnis van de correctionele rechtbank te Brussel, 52^e kamer d.d. 28 april 2006 waarbij de neerlegging wordt gevraagd van stukken waaruit blijkt dat de afhandeling van de administratieve procedure wordt benaastigd;

Gezien het arrest van de Raad van State d.d. 12 maart 2008 met nummer 180.927 waarbij het beroep tot nietigverklaring gericht tegen het Ministerieel Besluit van 16 mei 1995 werd verworpen;

Gezien het vonnis van de correctionele rechtbank te Brussel, 52^e kamer d.d. 25 september 2008 waarbij wordt besloten alvorens recht te doen, de herstellvordering voor advies over te maken aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid;

Gezien het advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid d.d. 19 januari 2009;

Gezien de vaststelling van de zaak op initiatief van het Openbaar Ministerie voor de zitting van 26 oktober 2010 en waar de zaak werd uitgesteld op verzoek van partijen ten einde te concluderen;

Gezien de zitting d.d. 23 november 2010;

Gezien de besluiten van de eiser tot herstel neergelegd op de zitting d.d. 23 november 2010;

Gehoord de eiser tot herstel;

Gezien de besluiten en stukken van de partijen en neergelegd op de zitting d.d. 23 november 2010;

Gehoord de verdediging van de partijen en

Gehoord

Gehoord het openbaar ministerie;

1. Voorgaanden

Gedaagden zijn eigenaar van een landelijke villa met afhankelijkheden, tuin, park en bos, geleger kadastraal bekend onder de

Voor de feitelijke en juridische voorgaanden kan onder meer worden verwezen naar het advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid van 19 januari 2009, het arrest van de Raad van State nr. van 12 maart 2008 en het vonnis van 19 september 2003 van de 52^e kamer van deze rechtbank.

Gedaagden werden definitief strafrechtelijk veroordeeld bij vonnis d.d. 19 september 2003 van de correctionele rechtbank te Brussel. De verdere afhandeling van de herstellvordering werd uitgesteld in afwachting van de administratieve procedure. Er werd door de Raad van State op 12 maart 2008 een arrest geveld waarbij het annulatieberoep van en

werd verworpen tegen de ministeriële weigering (Ministerieel Besluit d.d. 16 mei 1995) om een regularisatiebouwaanvraag tot het “*verbouwen en wederopbouwen van een ééngezinswoning*” te verlenen.

Bij vonnis d.d. 25 september 2008 werd aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, thans de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid, een advies gevraagd over de herstellvordering.

De Hoge Raad bracht hierover een niet-eensluidend advies uit op 19 januari 2009. Er dient opgemerkt te worden dat dit advies niet bindend is voor deze rechtbank.

De zaak werd thans op verzoek van de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur terug bij de rechtbank aanhangig gemaakt.

De discussie betreft de gegrondheid van de herstellvordering zoals initieel ingeleid op 13 september 1993.

2. Herstelvordering

2.1. Beoordeling van de herstellvordering

1. De herstellvordering werd op 13 september 1993 bij gewoon schrijven ingeleid bij de procureur des Konings. Het herstel van de plaats in de vorige staat (afbraak) werd gevorderd bij toepassing van artikel 65 par. 1 a van de Wet van 29 maart 1962 waaraan er een dwangsom van 1.500 BEF per dag werd gekoppeld. De herstellvordering werd als volgt gemotiveerd : “*De uitgevoerde werken zijn in strijd met artikel 13 van het K.B. van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen.*” Bij schrijven van de gemachtigde ambtenaar van 3 september 1999 werd de herstellvordering aangepast wat de dwangsom betrof (verhoging van 1.500 BEF naar 5.000 BEF per dag vertraging). Er werd aangehaald dat het een flagrante bouwovertrading betrof gezien de oprichting van een woning in natuurgebied waarvoor vervolging absoluut noodzakelijk is.

Volgens gedaagden is artikel 149 § 1, eerste lid van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (DORO), zoals gewijzigd door het decreet van 4 juni 2003 van toepassing op de herstellvordering die thans voorligt. Er wordt voorgehouden dat de rechter in dit verband een herstelmaatregel *kan* opleggen terwijl onder de toepassing van artikel 65 Stedenbouwwet door de rechter een herstelmaatregel *diende* opgelegd te worden. Er wordt aangehaald dat de rechter in zekere mate de opportuniteit van de herstellvordering kan beoordelen onder wel bepaalde voorwaarden, hetgeen in besluiten wordt omschreven als het zogenaamde drie stappenplan (zie p. 9-10 besluiten).

In dit verband wordt de onwettigheid van de herstellvordering opgeworpen wegens een gebrek aan uitdrukkelijke motivering en wordt tevens het onredelijk karakter van de herstellvordering aangehaald.

2. Overeenkomstig de vaststaande rechtspraak van het Hof van Cassatie en het Grondwettelijk Hof beschikt de rechter niet over een opportuniteitsoordeel inzake de herstellvordering maar dient hij in het raam van artikel 159 van de Grondwet wel de interne en externe wettigheid van de herstellvordering na te gaan. Wanneer de rechter vaststelt dat het door de overheid gevorderde herstel onwettig is, dient hij deze vordering af te wijzen. Hij kan geen andere – door de overheid niet gevorderde – herstelmaatregel in de plaats stellen.

Artikel 3 van de 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke formele motivering van bestuurshandelingen waarnaar in besluiten wordt verwezen, schrijft voor dat de motivering van de bestuurshandelingen moet bestaan uit de in de akte vermelde juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen; het tweede lid stelt daarenboven dat die motivering afdoende moet zijn.

De rechtbank stelt vast dat de herstellvordering werd ingeleid voor de inwerkingtreding van het DORO. Er dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie geen hoge eisen gesteld heeft aan de formele motivering van de herstellvordering krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke formele motivering van bestuurshandelingen (zie Cass. 4 december 2001, R.W. 2001-02, 1353, concl. Dit steunt mede op de opvatting dat het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand de principieel te vorderen herstelmaatregel uitmaakt. Volgens het arrest volstaat voor een afdoende motivering in de zin van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, dat herstel van de plaats in de vorige toestand wordt gevorderd op grond van de juridische overweging dat een bepaald gebied een bepaalde bestemming heeft en de feitelijke overweging dat de wederrechtelijk uitgevoerde werken met die bestemming strijdig zijn.

In casu stelt de rechtbank vast dat de herstellvordering verwijst naar de omstandigheid dat de bouwovertreding werd begaan in natuurgebied en dat overeenkomstig artikel 13 van het K.B. van 28 december 1972 de uitgevoerde werken daarmee in strijd zijn.

Gedaagden werden bij vonnis d.d. 19 september 2003 definitief strafrechtelijk veroordeeld voor het oprichten en het instandhouden van een wederrechtelijk bouwwerk in natuurgebied zonder enige vergunning vanwege de overheid (tenlastelegging A en B). Zij werden tevens veroordeeld voor het doorbreken van twee stakingsbevelen op 19 februari 1993 en 15 maart 1993 (tenlastelegging Ca en Cb).

De feitelijke context zoals weergegeven in de herstellvordering is bijgevolg correct zoals blijkt uit voormelde strafrechtelijke veroordeling van gedaagden alsook uit het desbetreffende arrest van de Raad van State d.d. 12 maart 2008.

De omstandigheid dat het nu al dan niet ging om een nieuwbouw of de herbouw van een woning met een kleiner volume is irrelevant nu de overtreding in natuurgebied werd begaan. Bovendien werden deze argumenten reeds beantwoord in het vonnis d.d. 19 september 2003 van de 52^e kamer van deze rechtbank.

Er dient trouwens opgemerkt te worden dat de rechtbank in het door gedaagden aangehaalde Ministerieel Besluit d.d. 16 mei 2005 niet leest dat de Minister deze herbouw beoordeelde als enige optie voor gedaagden om hun eigendom te redden maar dat dit een loutere weergave van de argumentatie van gedaagden betrof. Dat de rechtbank daarentegen in dit Ministerieel Besluit het volgende leest : *“Overwegende dat volgens het decreet van 13 juli 1994, houdende wijziging van artikel 79 van de stedenbouwwet, afwijkingen kunnen gemaakt worden op de voorschriften van het ontwerp-gewestplan of het gewestplan indien de aanvraag betrekking heeft op het uitbreiden van een bestaand vergund gebouw; dat de afwijking slechts kan verleend worden op voorwaarde dat de goede plaatselijke ordening niet wordt geschaad; dat de ruimtelijke draagkracht van het gebied niet wordt overschreden en dat de voorziene verweving van functies de aanwezige of te realiseren bestemmingen in de onmiddellijke omgeving niet in het gedrang brengt of verstoort; dat echter bepaald werd dat er binnen een natuurgebied met wetenschappelijke waarde of een natuurreservaat, bovenvernoemde afwijking niet meer kan worden toegepast; dat in casu de verbouwing een zodanige omvang heeft gekregen dat er van een volledige nieuwbouw kan gesproken worden;*

Gedaagden zijn niet ernstig wanneer zij tot op de dag van vandaag volhouden dat zij enkel instandhoudingswerken hebben verricht en/of een reeds vergunde woning (uit noodzaak) hebben heropgericht. Het vonnis d.d. 19 september 2003 en de stukken van het strafdossier tonen het tegenovergestelde aan. Het gaat hier om het heroprichten van een woning die vergunningsplichtig was maar waarvoor er geen vergunning kon worden gekregen gezien de ligging in natuurgebied.

Gezien de ligging (natuurgebied) en de aard van de bouwovertradingen (doorbreken stakingsbevelen) kon enkel door het bestuur het herstel in de oorspronkelijke plaats kon worden gevorderd (artikel 149 § 1 DORO, zie ook Cass. (2^e K.) AR. , 5 januari 2010, www.juridat.be en RW 2010-11, afl. 11, 456). Ook onder artikel 6.1.41 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening kan enkel nog herstel in de oorspronkelijke plaats worden gevorderd.

3. Het is vaste cassatierechtspraak dat wanneer de wettigheid van de herstellvordering wordt aangevochten, de rechter dient na te gaan of deze vordering niet kennelijk onredelijk is. Er kan hierbij enkel worden nagegaan of de beslissing tot herstel van de plaats in de vorige toestand uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening werd genomen; de rechter moet de vordering die steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van een goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, zonder gevolg laten (Cass. (2ek) 18 maart 2008 (www.cass.be), zie ook R.W. 2008-09, 1347, noot

Bij de beoordeling van de kennelijke onredelijkheid moet worden afgewogen of geen andere herstelmaatregel noodzakelijk is, dit onder meer op de grond van de aard van de overtreding, de omvang en de aantasting van de goede ruimtelijke ordening en het voordeel dat voor de ruimtelijke ordening ontstaat

door het herstel van de plaats in de vorige toestand tegenover de last die daaruit voor de overtreder voortvloeit (Cass. (2ek) d.d. 10 februari 2009, www.juridat.be en TROS 2009/55 en Cass. (2^ek) . 08.1587.N d.d. 17 februari 2009, www.juridat.be).

De rechter mag zich hierbij niet in de plaats stellen van het bestuur inzake de keuze van de te vorderen herstelmaatregel, want anders zou het beginsel van de scheiding van de machten worden geschonden. Dit impliceert dat enkel een marginale toetsing mogelijk is.

Wanneer het bestuur bij het instellen van de herstellvordering wettelijk gebonden is het herstel in de oorspronkelijke toestand te vorderen en over geen verdere keuze beschikt, mag de strafrechter niet oordelen over de opportuniteit van de gevorderde herstelmaatregel (Cass. (2^e K.) AR , 5 januari 2010, www.juridat.be en RW 2010-11, afl. 11, 456).

De rechtbank stelt in casu vast dat de inbreuk werd begaan in natuurgebied en dat gedaagden twee stakingsbevelen naast zich hebben neergelegd en hun woning toch verder hebben afgewerkt. Dit impliceert dat als herstelmaatregel enkel het herstel van de plaats in de vorige toestand wettelijk gezien mogelijk is. Gezien de wettelijk beperkte keuze in herstelmaatregel, komt het gevorderde herstel op deze grond reeds niet als onredelijk over (vgl. Cass. 5 januari 2010 hiervoor aangehaald en Cass. 18 maart 2008, R.W. 2008-09, 1347, noot). Gedaagden halen ten ander in besluiten niet aan welke andere herstelmaatregel volgens hen dan wel mogelijk is.

De omstandigheid dat er op deze plaats reeds een woning bestond, heeft niet tot gevolg dat beklagden zomaar alle stedenbouwkundige regels aan hun laars mochten lappen en de bestaande woning afbreken en een nieuwe woning – ook al zou deze dan nog een kleiner woonvolume hebben - op dezelfde plaats opbouwen. Gedaagden dienden te weten of wisten – minstens sinds het proces-verbaal van vaststelling van de bouwovertreiding – dat de woning in natuurgebied gesitueerd was.

De bestemming als natuurgebied houdt in dat de bestaande bebouwing er uitdooft naar verloop van tijd. Er kan enkel een vergunning verkregen worden voor instandhoudingswerken aan bestaande gebouwen terwijl gedaagden in tegenstelling tot wat ze voorhouden, wel een volledige nieuwbouw hebben gerealiseerd. Dit volgt ten ander ook uit het Ministerieel Besluit van 16 mei 2005 waar de regularisatievergunning werd geweigerd.

Deze onvergunde situatie leidt tot schadelijke gevolgen voor de omgeving die die overeenkomstig het Gewestplan als natuurgebied (ruimtelijk kwetsbaar gebied) staat ingekleurd. De verwijzing naar andere verkavelingen ter plaatse is niet dienstig. De woning van gedaagden snijdt het bestaande natuurgebied immers diep in en staat er volledig geïsoleerd terwijl de andere woningen aan een bestaande straat liggen. Bovendien kan de redenering van gedaagden omtrent artikel 79 Stedenbouwwet niet gevolgd worden nu de vergunbare situatie vanuit de actuele regelgeving dient beoordeeld te worden. Zowel onder artikel 145bis DORO als onder 6.1.41 van

de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, blijft elke vorm van heropbouwen op dit perceel verboden.

Het voordeel voor de goede ordening van de ruimte door het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand weegt op tegen de last die er voor gedaan uit voortvloeit.

Er dient tenslotte te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie in een arrest d.d. 24 november 2009 heeft geoordeeld dat wanneer de rechtbank beveelt om de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen, dit niet inhoudt dat de plaats moet hersteld worden in een materiële toestand die identiek is aan de toestand die voor de bouwovertreiding bestond. Het herstel van de plaats in de vorige toestand kan ook inhouden dat de illegale constructie volledig of gedeeltelijk wordt afgebroken zonder dat de constructie die er voor de bouwovertreiding bestond, behouden blijft (Cass. (2^e K) AR 24 november 2009, www.juridat.be, R.W. 2010-11, afl. 11, noot en T. Strafr. 2010, afl. 2, 103, noot 1).

4. Bijgevolg dient te worden besloten dat de herstellvordering afdoende werd gemotiveerd en noch onwettelijk en kennelijk onredelijk is.

2.2. Redelijke termijn

De herstellvordering heeft een burgerrechtelijk karakter. Zij strekt ertoe als bijzondere vorm van vergoeding of teruggave een einde te maken aan de met de wet strijdige toestand die uit het misdrijf is ontstaan en waardoor het algemeen belang wordt geschaad (vgl. Cass. (2ek) AR 3 april 2007, Cass. (2ek) AR 22 mei 2007 www.cass.be, Cass. 6 mei 2008, T.M.R. 2009, 57, noot en ook Grondwettelijk Hof d.d. 19 maart 2008, www.const-court.be)

Zij kan aldus gesteund worden op de artikelen 3 Vt.Sv., 44 Sw, 161 en 189 Sv. en artikel 1382 B.W. (zie ook Hof van Beroep Brussel (15ek), 14 januari 2008, T.M.R.2008, p.569). De herstellvordering kan bovendien niet verjaren voor de strafvordering (artikel 26 Vt.Sv.).

Het Hof van Cassatie heeft overigens geoordeeld dat de omstandigheid dat inzake stedenbouw de herstelmaatregel van de afbraak een straf is in de zin van de artikelen 6.1, EVRM en 14.1, IVBPR enkel met zich meebrengt dat de waarborgen van die bepalingen moeten worden in acht genomen, maar niet dat die maatregel in de Belgische wetgeving van strafrechtelijke aard is zodat de strafrechter daarover met volheid van rechtsmacht zou moeten kunnen oordelen (zie Cass., 4 november 2008, AR www.cass.be en Cass., 28 okt. 2008, AR Cass. 17 februari 2009, AR en Cass. (2e k.) AR 24 november 2009)

De rechtbank is van oordeel dat in deze zaak de redelijke termijn enigszins is overschreden nu de herstellvordering werd ingeleid bij het Openbaar Ministerie op 13 september 1993 en de uitspraak over de herstellvordering bij vonnis d.d.

19 september 2003 werd afgesplitst in afwachting van de uitkomst van de administratiefrechtelijke procedure. Op 12 maart 2008 heeft de Raad van State haar arrest geveld waarbij regularisatie van de bouwovertreding definitief uitgesloten werd. De zaak werd opnieuw ingeleid voor deze kamer op 26 oktober 2010. Verder dient bij de beoordeling van de redelijke termijn ook rekening te worden gehouden met het gedrag van gedaagden die in weerwil met twee stakingsbevelen toch hun woning verder afgewerkt hebben en er hun intrek hebben genomen.

Toch blijft het voor de strafrechter mogelijk, ook wanneer hij vaststelt dat de redelijke termijn is overschreden, toch nog dit herstel te bevelen teneinde de gevolgen van het stedenbouwmisdrijf te doen ophouden en te voorkomen dat de beklaagde het voordeel uit het door hem gepleegde misdrijf behoudt (Cass. 6 januari 2009, AR www.cass.be).

Uit het arrest van het EHRM kan bijgevolg niet als algemeen beginsel worden afgeleid dat bij elke overschrijding van de redelijke termijn op strafgebied de herstellvordering die volgens het Belgische recht van burgerrechtelijke aard is, niet meer kan of mag uitgeoefend worden.

De leeftijd van een onvergunde constructie is immers geen relevant ruimtelijk criterium. De situatie ter plaatse en het planologisch kader van het kwestieuze perceel zijn dat wel (zie VANDROMME T., Recente ontwikkelingen in de handhaving van de ruimtelijke ordening : de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, het arrest en de uitgebreide cassatierechtspraak, *R.W.* 2010-11, nr. 11, p. 436).

De rechtbank stelt vast de woning van gedaagden op geen enkele wijze kan worden geregulariseerd en zich bevindt in natuurgebied. Het voorgaande impliceert aldus dat de rechtbank nog steeds het herstel in de oorspronkelijke toestand kan bevelen ten einde de gevolgen van het stedenbouwmisdrijf ongedaan te maken (vgl. Cass. 27 oktober 2009, www.juridat.be).

De herstellvordering komt dan ook gegrond voor, evenals de daaraan verbonden gevorderde dwangsommen. De termijn tot het slopen dient echter verlengd te worden tot negen maanden.

2.3. Kosten

Omtrent de kosten wordt geoordeeld zoals hierna bepaald.

2.4. Rechtsplegingsvergoeding

De stedenbouwkundig inspecteur kan geen aanspraak maken op een rechtsplegingsvergoeding nu hij anders dan een burgerlijke partij die het herstel nastreeft van de schade die zij heeft geleden door een misdrijf, optreedt ter vrijwaring van het algemeen belang en een opdracht uitoefent die gelijk is aan deze van het Openbaar Ministerie (zie arrest Grondwettelijk Hof 1 september 2009, nr www.const-court.be).

OM DEZE REDENEN

DE RECHTBANK

bij toepassing van de wettelijke bepalingen, met name de artikelen :

- 154, 161, 162, 182, 185, 189, 190, 194 en 195 van het Wetboek van Strafvordering ;
- 3 van de wet van 17 april 1878, houdende de voorafgaande titel van het wetboek van strafvordering;
- 2, 44, 50 van het Strafwetboek.
- 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van stedenbouw;
- 149 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999;
- 6.1.41, 6.2.1, 6.2.2 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening;
- 1382 Burgerlijk wetboek ;
- 11, 12, 16, 21, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken

RECHTDOENDE NA TEGENSPRAAK

Wat betreft de HERSTELVORDERING
--

Verklaart de herstellvordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur ontvankelijk en als volgt gegrond;

Veroordeelt de gedaagden _____ en _____ in solidum tot het herstel van de plaats in de vorige staat met betrekking tot het perceel gelegen te _____ ten kadaster gekend onder sectie _____ (natuurgebied), namelijk door het slopen van alle daar wederrechtelijke opgerichte constructies, zijnde de woning, en dit binnen de **negen** maanden na betekening van het tussen te komen vonnis;

Zegt voor recht dat de gedaagden, bij niet – uitvoering van de gevorderde herstelmaatregel binnen de gestelde termijn, een dwangsom verschuldigd zijn van 125 euro per dag vertraging, in solidum, vanaf de datum van betekening van het vonnis, zonder dat er een bijkomende termijn in de zin van artikel 1385bis, vierde lid van het Gerechtelijk Wetboek wordt toegekend;

Zegt voor recht dat indien beklaagden niet zelf tot het herstel van de plaats in de vorige toestand overgaan binnen de gestelde termijn, de gevolmachtigde ambtenaar rechtswege in de uitvoering ervan mag voorzien, en de van de afbraak voortkomende materialen en voorwerpen mag verkopen, vervoeren, opslaan en/of vernietigen op een door hem gekozen plaats, en beklaagden in solidum ertoe gehouden zullen zijn alle uitvoeringskosten, verminderd met de eventuele opbrengst van de verkoop van materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat, begroot en invorderbaar verklaard door de beslagrechter;

Veroordeelt de gedaagden _____ en _____ in solidum tot de kosten van de rechtstreekse dagvaarding van 14 oktober 2005.

Wijst de vordering tot een rechtsplegingsvergoeding af als ongegrond;

Wat betreft de KANTMELDING

Beveelt dat huidig vonnis op de kant van de overgeschreven dagvaarding ingeschreven zal worden op de wijze bepaald in artikel 84 van de Hypotheekwet (hypotheekkantoor _____ onder refertenummer _____)

Veroordeelt de gedaagden _____ en _____ solidair tot de kosten van het geding, ten bedrage van 70,93 euro.

Vonnis uitgesproken tijdens de openbare terechtzitting waar zetelden:

Alleenzetelend Rechter,

Substituut-Procureur des Konings,

Griffier

(goedgekeurd de doorhaling van / lijnen en / woorden)